

“เวลาอยู่ในห้องเรียน เด็ก ๆ จะตื่นเต้นกับอุปกรณ์การทดลอง หรือของเล่นใหม่ ๆ ที่เรานำมาให้เสมอ
แม้บางสิ่งมันจะเป็นสิ่งที่ธรรมดาๆ สำหรับเรา แต่สำหรับพวกเขาแล้ว มันดูเป็นสิ่งพิเศษที่สุด
แววตาและรอยยิ้มของนักเรียนเวลาที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเอง
ได้หยิบจับสิ่งต่าง ๆ เลอะเทอะบ้าง เรียบร้อยบ้าง ประสบความสำเร็จบ้าง ไม่ประสบความสำเร็จบ้าง
แต่ทุกอย่างก็ทำให้พวกเขาสามารถเรียนรู้และปรับตัวไปในทิศทางที่ดีขึ้น”

“นักเรียนที่บ้านอบอุ่นก็จะมาโรงเรียนเพื่อเรียนรู้ แต่ถ้าบ้านไหนไม่เป็นเช่นนั้น
นักเรียนก็จะมาโรงเรียนเพื่อหาความรัก”

Nicholas A. Ferroni

เป็นคำคมที่คิดไว้และตั้งใจเรามากที่สุดในตอนนี้บทบาทหน้าที่ของครูคนหนึ่ง
ที่จะสามารถกุมเวลาถ่ายทอดความรู้ และที่ขาดไม่ได้เลยก็คือการถ่ายทอดความรักให้เปรียบ
เสมือนคนในครอบครัว

“ครู” สำหรับสายตายของคนที่มาจากข้างนอก มันอาจจะเป็งานที่สบาย
มีวันหยุดเยอะช่วงเด็ก ๆ ปิดเทอม แต่เมื่อได้เข้ามาสัมผัสแล้ว ความเป็นจริงนั้น การเป็นครูนั้น
มีภาระงานเป็นจำนวนมาก และการเป็น “ครู” ก็ไม่มีวันหยุด ไม่มีแม้สักวันเดียวที่เราหยุด
งานของเรา งานที่เป็นต้นแบบในสายตาดูของเด็กนักเรียนนับร้อยคน ทั้งเรื่องการแต่งตัว
การพูดจา การวางตัว และที่สำคัญที่สุดคือการสอน งานของครูมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่ใน
ทุกเวลา ทุกนาทีเรามีเขาอยู่ในสมองที่เรากำลังคิด มีเขาอยู่ในหัวใจที่เรากำลังเป็นห่วงเขาเสมอ
ศาสตร์ของครู ศาสตร์แห่งการพูดการสอนคนที่มีความแตกต่างกัน ไม่ใช่แค่ความรู้เพียง
อย่างเดียวที่จะทำให้เราประสบความสำเร็จในห้องเรียนได้ แต่การใส่ใจในรายละเอียดของ
นักเรียนที่มีความสนใจที่แตกต่างกันเป็นเรื่องที่ท้าทายสำหรับคนเป็นครูอย่างเราที่สุด ที่จะ
ออกแบบบทเรียนหนึ่งบทให้สามารถดึงดูดใจผู้เรียนทุกคน ให้เขาเห็นว่าความรู้วิชาการไม่ได้อยู่กับ
ตัวเหมือนอย่างที่พวกเขาคิด แต่เราสามารถที่จะสนุกพร้อม ๆ กับได้ความรู้ไปด้วย ส่วนตัวมี
ความเชื่อเสมอว่าหากคนหนึ่งคนมีความสุข เขาจะสามารถเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ ได้เสมอและนั่น
ก็เป็นสิ่งที่ได้อามาไว้ในห้องเรียนของเรา

งานนี้เป็นงานที่ท้าทายความสามารถของคนที่ไม่ได้จบครูอย่างเราเป็นอย่างมาก
หลายครั้งที่เราต้องทำงานพร้อมกันหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน การรับมือกับเรื่องราว
ต่าง ๆ ที่ข้ามประดงประเดี่ส ตอนนั้นเหนื่อยจนคิดว่าเราจะทำต่อไปไม่ไหวแล้วเน่ ๆ เหมือน
คนจนน้ำที่รอบตัวดูมืดลงเรื่อยๆ แต่ก็มีแสงเล็ก ๆ นับร้อยคอยพยุงเราให้อยู่จุดนี้ ได้กำลังใจ
ที่ดีที่สุดในการทำงานก็คือกำลังใจจากนักเรียน “ครูเหนื่อยไหมเดี๋ยวมานวดให้:-

ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผ่านมานั้นปีมันประกอบไปด้วยรายละเอียดเล็ก ๆ มากมาย มีเรื่องราวของเด็กหลาย ๆ คนอยู่ในนั้น มีทั้งความสุข ความเศร้า ที่ทำให้เราได้เรียนรู้
ผ่านหนึ่งช่วงเวลา ได้เข้าใจชีวิตคนอื่นมากขึ้น ทุก ๆ อย่างเป็นบทเรียน บททดสอบและเป็นแรงผลักดันสำคัญที่จะทำให้เราพัฒนาตัวเองให้ดีขึ้นจนมีประสิทธิภาพที่ดีพอที่จะไปช่วยเหลือ
คนอื่นให้เขาคิดเป็น ให้เขาเป็นคนดีของสังคม เพื่อช่วยกันพัฒนาประเทศชาติต่อไป

ครูจะได้มีพลังมาสอนพวกหนู” “แม่เหนื่อยไหมพักหน่อยอะ ๆ นะคะ” คำพูด
ความเป็นห่วงอันบริสุทธิ์ที่เขาได้ต่อเรา มันเป็นมุมพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็นสิ่งที่คอยย้ำเตือน
เราว่าตอนนี้เรากำลังทำอะไรอยู่ ทำให้เรามีแรงทำงานต่อและมุ่งมั่นที่จะทำงานออกมาให้ดี
ที่สุดเท่าที่เราทำได้ “เวลาอยู่ในห้องเรียน เด็ก ๆ จะตื่นเต้นกับอุปกรณ์การทดลอง หรือ
ของเล่นใหม่ ๆ ที่เรานำมาให้เสมอ แม้บางสิ่งมันจะเป็นสิ่งที่ธรรมดาๆ สำหรับเรา แต่
สำหรับพวกเขาแล้วมันดูเป็นสิ่งพิเศษที่สุด แววตาและรอยยิ้มของนักเรียนเวลาที่ได้เรียนรู้ด้วย
ตนเอง ได้หยิบจับสิ่งต่าง ๆ เลอะเทอะบ้าง เรียบร้อยบ้าง ประสบความสำเร็จบ้าง ไม่ประสบ
ความสำเร็จบ้าง แต่ทุกอย่างก็ทำให้พวกเขาสามารถเรียนรู้และปรับตัวไปในทิศทางที่ดีขึ้น”
“ยกตัวอย่างการนำเสนอหน้าห้องที่เด็กนักเรียนทุกคนกลัว ในคาบเรียนทุกครั้งจะได้ออกมา
นำเสนอหน้าห้องบ่อย ๆ และฟังความผิดพลาดของตัวเองไปปรับปรุง จนตอนนี้ก็
สามารถพูดหน้าชั้นได้อย่างคล่องแคล่ว บางคนถึงกับขอออกแบบการนำเสนอทำเป็นละคร
ควบคู่ไปด้วยเลย” สิ่งที่ทำให้ดีใจที่สุดจากการฝึกฝนนี้คือ ทำให้เห็นแววของเด็กนักเรียน
กลุ่มหนึ่งที่อยากเรียนนิเทศน์ ซึ่งตอนนี้เขาทำได้ดีมาก ๆ

นอกห้องเรียนนอกเหนือจากบทบาทความเป็นครู สิ่งที่เราภูมิใจเหมือนเรามีน้องสาว
น้องชายเพิ่มขึ้นมากมาย การที่เขาไว้วางใจมาปรึกษา มาเล่าเรื่องของตัวเองให้ฟังทั้งเรื่องปกติ
ทั่วไป บางเรื่องเป็นเรื่องที่น่าตกใจสุด ๆ เขาก็พยายามให้คำแนะนำที่คิดว่ามันเป็นทางออกที่ดีที่สุด
ให้เขา กายที่สุดก็ที่เขาที่จะเลือกทางเดินของตัวเอง “เด็กคนหนึ่งเห็นเรื่องขบขันเป็นเรื่อง
ปกติ เพราะในซอยบ้านเขา ใคร ๆ ก็ทำกัน และเขาก็กินโปร เพราะมันทำให้สดชื่น หลังจากที่ถูก
กันหลายครั้งเด็กคนนี้ก็เลิกกินโปร ทำให้หน้าตาสดใสขึ้นมาก ๆ และยังวาดอนาคตของตัวเอง
ไว้ด้วยว่า” อยากให้พี่ชายเลิกขบขัน และเขาจะเป็นกษัตริย์ว่าความให้เวลาพี่ถูกจับ
และอยากกลับไป ไม่ว่าอนาคตสิ่งที่เขาพูดมานั้นจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่แต่สิ่งเดียวที่เรา
รู้สึกหลังจากได้ยินก็คือ หัวใจเราพองขึ้นมันมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก มันทำให้รู้สึกว่
สิ่งที่ฉันทำไปมันกำลังจะส่งผลกลับมาแล้วแม้จะแค่เพียงเล็กน้อยก็เพียงพอ

กษามาส ลัมพุทธพงศ์ (ครูบุงก์)
วิทยาลัยศาสตร์ โรงเรียนคลองหนองใหญ่

